

rigets Finantser, uden anden Begrænsning end „forfaavidt de hidtil have været afholdte af Kjøbenhavns Hovedkassé, Kjøbstadernes Kæmnerkasser eller Amtenes Repartitionsfonds“, da maa herved bemærkes, at Benævnelsen „Børnepligtige“ ifølge den nugældende Lovgivning er saa omfattende, at derunder kunne indbefattes saa godt som alle Mandspersoner indtil en vis Alder, og, om end den Lægeundersøgelse, som disse underkastes paa Sessjonen selv, ikke godt kan tænkes at skee i andet Sted end et saadant, som umiddelbart vedrører den Paagældendes militære Tjenesteplicht, saa vilde dog Misbrug i saa Henseende ikke let kunne afværges med Hensyn til Lægeundersøgelser udenfor Sessjonen, naar Loven ikke begrænsedes stærkere, end i Udkastet er skeet. Maa dette indrømmes, forfaavidt den blotte Lægeundersøgelse angaaer, da formener Udvalget, at det endnu mere maa antages med Hensyn til Lægebehandlingen, idet nemlig Fristelsen til ikke blot at kaste Udgifter, som nærmest vedkomme de Private eller i Trangstilfælde Communen, over paa Staten, men endog til at foreskrive Lægebehandlingen i en langt større Udstrækning end for Børnepligten fornødent, her vilde være saameget større. Udvalget skal i den Anledning blot tillade sig eksempelvis at nævne saadanne Tilfælde som den for nærværende Tid herskende Dien-Epidemi, da det vil være tilstrækkeligen klart, at naar under saadanne Omstændigheder Benævnelsen „syg Børnepligtig“ skulde give Adkomst til Lægebehandling paa Statens Bekostning, denne da vilde kunne blive bebyrdet med ganske overordentlige Udgifter, som vare Udskrivningsvæsenet selv aldeles fremmede. Da det, som allerede ovenfor berørt, ikke har været Udvalgets Hensigt at indskrænke Virkningen af det foreliggende Lovudkast, men kun at udtrykke dets egen Tanke paa en bestemt Maade, har det været taget i Overveielse, om man ikke i Loven kunde optage de i Udkastets Motiver Pag. 7 under Litra a, b og c opregnede Tilfælde; men dette maatte dog igjen opgives, deels fordi Litra a synes at indbefatte Personer, som endnu ikke staae for Udskrivning og derfor ikke heller bør være den her omhandlede Regel underkastede, deels fordi der i Udvalget selv yttredes forskellige

Meninge om, hvorledes Udtrykkene i Litra c „hjempermitterede“ og „definitivt hjemforlovede“ skulde forstaaes, og der følgerig var Grund til at antage, at en saadan Bestemmelse ligeledes ved Lovens Anvendelse vilde blive udtydet paa forskjellig Maade. Blot at henvise til Placaten af 15de Juli 1836, 3die Afdeling, fandtes heller ikke tilraadeligt, da denne hjemler den omspurgte Lægebehandling i flere Tilfælde, end Udkastet tilsigter. Under disse Omstændigheder har Udvalget troet helst at burde foreslaae at indskrænke Curen til de Tilfælde, som ere angivne i det første Afsnit af § 10 i Justitsministeriets Bekjendtgørelse af 27de Sept. 1855, mod hvilket Forslag der ikke skjønnes at kunne reises nogen Indvending derfra, at denne Bekjendtgørelse i sig selv er uden Lovkraft, da dog den fornødne Lovkraft erhverves for de Bestemmelser, som udtrykkeligen optages i Loven. Med Hensyn hertil er Forkristen bleven redigeret saaledes, som nedenfor sees.

Gvad Lede af Sessjonslocale angaaer, har Udvalget Intet fundet at erindre, men dog troet det hensigtsmæssigt, at Loven paa en mere positiv Maade, end det i Udkastet er skeet; udtrykte Communens Forpligtelse til uden Godtgørelse at afgive sit Raad- eller Thinghuus eller anden lignende Bygning, hvor saadan Hayes.

Om Indkvarteringen vides Intet at tilføie.

Som en Følge af, at Udvalget har foreslaaet en mere detailleret og bestemt Angivelse af de Tilfælde, i hvilke det Offentlige, og navnlig nu Statskassen, har at udrede Omkostningerne til Udskrivningsvæsenet, har det igjen troet at kunne ubelade den Passus i Udkastet, hvori er henviist til de communale Kasser, hvoraf de omspurgte Udgifter hidtil have været bestridte, nemlig Kjøbenhavns Hovedkassé, Kjøbstadernes Kæmnerkasser og Amtenes Repartitionsfonds. Denne Ubeladelse formener Udvalget saameget bedre at kunne forsvare, da Motiverne tilstrækkeligt vise, hvormegen Tvivl og Tvist der har hersket herom, hvor ufuldstændig Lovgivningen derom er og hvor høist forskjellig og usikker Praxis har været, saa at en saadan Henvisning kun i de sjældneste Tilfælde vilde være et